

ဝေဟနဝေဟန

မိုးစက်ပွင့် (ကလောင်ခွဲ) အလင်းသစ်

ဘက်ပြန်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ဝဠာရေ"

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘောလုံးကိုပိုက်၍ အိမ်ထဲကိုဝင်လာတာ မိုးဆက်
သာ။ ဝဠာက ကားရုပ်နှင့်ကစားရင်းမှ လှည့်ကြည့်ကာ ...

"မိုးဆက် လာလေကွာ"

"ငါမင်းကိုကစားဖို့ လာခေါ်တာကွ"

"အေး"

"ဒါဆို ခဏစောင့်ဦး"

ဝဠာ ကစားလက်စအရုပ်တွေကို သိမ်းနေစဉ်မှာ ပဲ မိခင်ဒေါ်ထိုက်သူ
စံက သားငယ်လေး ကမ္ဘာကို ချီ၍ ထွက်လာသည်။ ဦးမင်းမြတ်သွင်နှင့်
ဒေါ်ထိုက်သူစံတို့ မှာ သားချည်းပဲ မွေးထားတာ သုံးယောက်။

အကြီးဆုံးက မင်းစကြာထက်၊

အလတ်က မင်းဝဠာထက်၊

အငယ်ဆုံးလေးက မင်းကမ္ဘာထက် ... ဟူ၍ လောကကို ပိုက်စိပ်တို
က်မှ ညှိထားသည့် နာမည်တွေ။ အငယ်ဆုံးလေးကတော့ ခုမှ လသားအ
ရွယ်လေးပါပဲ။

"သားလတ်"

"ဗျာ မာမီ"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မိုးဆက်နဲ့ ဘောလုံးသွားကန်မလို့ ပါ မာမီ"

"ချုံတွေထဲ တိုးမဆော့ရဘူးနော် သား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သား မိုးဆက်"

"ဗျာ အန်တီထိုက်"

"ညီအစ်ကိုတွေ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ကစားနော်၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး ...
ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

မိုးဆက်နှင့်ဝဠာ လက်ချင်းချိတ်၍ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတစ်ပတ်သာ အသက်ကွာကြသည် လေ။ မိုးဆက်က ခုနှစ်ရက်ပိုကြီးတာပဲပေါ့။

ခြံချင်းကပ်လျက်တွေမို့ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ ကစားလည်း အတူတွေပါ။ နှစ်ယောက်သား ဘောလုံးကန်ကြရင်း မာလကာပင်ကို သတိထားမိသွားကြ၏။

မိုးဆက်ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးက မာလကာပင်အောက်သို့ ရောက်သွားခြင်းမှာ ဝဠာက ဘောလုံးကောက်ရင်း ငှက်စားထားတဲ့ မာလကာသီးကို တွေ့လာတော့ အပင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း...

"ဟာ ... မာလကာသီးတွေပွနေတာပဲ"

မာလကာသီးပွပွတွေကို မြင်တာနဲ့ ဝဠာဘောလုံးကိုမေ့သွား၏။

"မိုးဆက်"

"ဟေ"

"မြန်မြန်လာ"

"ဘာလဲ ဝဠာရ"

"လာပါဆို"

မိုးဆက် ဝဠာဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။ ဝဠာက မာလကာပင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

"ဟိုမှာ တွေ့လား"

"ဟာ...မာလကာသီးတွေ၊ ပွနေတာပဲ"

"ငှက်တွေက တို့ အရင်စားနေပြီ"

"တို့ လည်း မနှောင်းသေးပါဘူးကွာ၊ မင်းမတက်နဲ့ ဝဠာ၊ ငါတက်မယ်"

"ဟေ့အေး...ငါတက်မယ်"

"ငါတက်မယ် ဝဠာ၊ ဟိုသစ်ကိုင်းက ခြောက်နေတာကွ၊ မင်းကိုငါစိတ်မချဘူး၊ ငါပဲတက်မယ်"

"ငါတက်ပါ့မယ်ဆို"

ဝဠာက မိုးဆက်ကိုတွန်းလွှတ်ပြီး မာလကာပင်ပေါ်သို့ သူပဲတက်လေသည် ။ သူက အစစအရာရာမှာ ဦးဆောင်၍ ဆရာကြီးလုပ်ချင်သူ။ မိုးဆက်က အလျော့ပေးရသူဖြစ်ပြီး ဝဠာကဒါမျိုး ခေါင်းညိတ်နာခံပေါင်းများ လှပါဘိ။

"ဟေ့ကောင် ဝဠာ"

"ဘာလဲကွ"

"ဟိုအကိုင်ကြီးက ခြောက်နေတာနော်၊ သေသေချာချာတက်၊ ကျိုးကျရင်မင်းသက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါကွာ"

တကယ်ပဲအောက်ကိုပြုတ်ကျရင် သက်သာမှာ မဟုတ်ပေ။ မာလကာပင်က သိပ်အမြင့်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အောက်မှာ က ကျောက်ပန်းအိုးတွေရှိနေခြင်းက အန္တရာယ်။

"မိုးဆက်"

"ဟေ ကွာ"

"ရော့ ... ကောက်ထား"

"အေး...ပစ်ချလိုက်"

'ဘုတ်'

မာလကာသီးတွေ ခူးပြီး ဝဠာပစ်ချပေးသမျှ မိုးဆက်ကလိုက်ကောက်နေသည် ။ မာလကာသီး ပွပွတွေမြင်နေရတာနှင့် ဝဠာအာရုံက ရှေ့သို့သာရောက်ပြီး မိုးဆက်သတိပေးထားသည် ကို မေ့သွား ၏။ ခြေထောက်က သစ်ခြောက်ကိုင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေလျှင် ...

'ရွတ်'

"အင်"

သတိတရားသည် နောက်ကျကာ ခြေထောက်ကိုပြန်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်...

'ဖြောင်း'

"ဟာ"

"အား"

"ဝဠာ"

လန့်ဖျပ်အော်လိုက်ပြီးမှ မိုးဆက်မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်တော့သည်။ ။ မျက်နှာပေါ်သို့ လက်နှင့်လည်း အုပ်ထားမိသည့်ကာလမှာ ဘာသံမှ မကြားရသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများ နှင့်၊ အတန်ကြာမှ လက်ဝါးကြားကနေ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

"အဟင့်...အိ အိ"

ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဆိုလျှင် အနီရောင်ဆေးခွက်ကြီးမှောက်ကျသွားခဲ့သည် ပေါ့။ ကံဆိုးတဲ့ ဝဠာတစ်ယောက် ကျောက်ပန်းအိုးပေါ်ကိုမှ တည့်တည့်ပြုတ်ကျကာ မြင်ရက်စရာမရှိတော့၊ သူ့ကိုယ်သူဘယ်လိုအသက်ထွက်မှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တဲ့ ဝဠာအဖြစ်ဆိုးကို မြင်တဲ့ မိုးဆက် ။

မျက်လုံးပြူးနှင့်ခြေလှမ်းတွေနောက်ဆုတ်သွားပြီးနောက်တော့ မဲ့ခနဲ မဲ့ခနဲ ဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ...

"အီး ဟီး ဟီး"

ကလေးငိုသံစူးစူးဝါးဝါးကြောင့် ပြေးလာတဲ့ ထိုက်သူစံ ... ကလေးကိုပွေ့ချီလိုက်စဉ်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားတာ ဖြန်းခနဲ။ အပြင်က မိုးဆက်ငိုသံနှင့် အော်သံကိုက ရုတ်တရက် ကလေးငိုသံဖုံးနေသဖြင့်မကြားနိုင်။

"ငါ ဘာလို့ ကြက်သီးထပါလိမ့်"

ကလေးက တက်လု ချက်လုမတတ် ငိုလေသဖြင့် ...

"အို အေ...တိတ်ပါသားရယ်၊ အို အေ အေ"

"ထိုက်"

"ဟင် ... ဘာလဲ ကိုမင်း"

"ခြံထဲက ငိုသံတွေကြားတယ်၊ ဟိုကောင်တွေ ရန်ဖြစ်နေကြသလား မသိဘူး"

"လုပ်ပါဦး ကိုမင်းရယ်၊ တော်ကြာ ကလေးတွေက ဘာမှန်းညာမှန်း သိကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လက်လွန်ခြေလွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်"

"ကိုယ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

မင်းမြတ်သွင် ထွက်သွားရာနောက်သို့ ထိုက်သူစံလည်း ကလေးကိုချီ ထားလျက်မှ လိုက်ပါသွားမိသည် ။ ကိုယ်လိုက်မသွားလည်း ဖြစ်နေပါ လျက်နှင့် ခြေထောက်တွေက ဘာကြောင့်အလိုလို လိုက်မိသွားမှန်းမသိ။

"အီး ဟီး ဟီး"

"ဟေ့ကောင် မိုးဆက်... ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ သားလတ်ရော ဘယ်မှာ လဲ"

"ဦးမင်း ... ဟီး ဟီး"

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘာဖြစ်"

"ဝဠာ ဝဠာ ... ဟီး"

"ဟင်"

"အမယ်လေး... သား သားလတ်"

"သားလတ်"

မိုးဆက် လက်ညှိုးထိုးပြရာကို ကြည့်မိပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကြက်သေသေသွား ကြသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲအသံမြည်ခြင်းနှင့် မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်လိုက်သလို၊ ရင်ဝကို မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သလို ဆတ်ဆတ်တုန်ခြင်းများ နှင့် လောင်မြိုက်ခြင်းတို့ က ပကတိရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းခဲ့လေပြီ။

"သား သားလတ်"

"သား"

နှစ်ယောက်စလုံး သား၏ ဘေးနားသို့ရောက်သွားကြပြီး အသက်တောင် ရှူမိ ကြရဲ့ လားမသိ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သားဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေသားရယ်...သား"

"ဝဠာ ဟီး"

"သားရေ"

ရှုရက်မြင်ရက်ဖွယ်မရှိစွာနှင့် သွေးအိုင်ထဲမှာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော သားလတ်၏ အဖြစ်ဆိုး ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ရချေပြီ။

"ကယ်ကြပါဦး...ကျွန်မသားကို ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ သား မသေရဘူး၊ ငါ့သား မသေရဘူး"

"သားလတ်"

"ထိုက် ဘာဖြစ်...ဟင်"

"ဆရာ"

ဒီဘက်ခြံကအသံဗလံတွေကြောင့် ပြေးလာကြတဲ့ မိုးဆက်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးမှာ အဖြစ်အပျက်တွေ ကိုမြင်ပြီး စကားမဆက်နိုင်ကြပေ။ ကိုငွေတိုးက အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငိုနေတဲ့ သားကို သာပြေးပွေ့လျက်...

"သား သား ဘာဖြစ်တာလဲ... ဟင် သား"

"မာ မာလကာ...အီး ဟီး"

"ဟင်"

မင်းမြတ်သွင် ကျိုးကျနေတဲ့ မာလကာကိုင်းကို မြင်ခြင်းနှင့် မိုးဆက်စကားကို ဆက်စပ် သဘောပေါက်ကာ...

"မင်း မင်း ငါ့သားကို မာလကာပင်ပေါ်တက်ခိုင်းတာ မဟုတ်လား"

"အင့် အဟင့်"

"မင်းတက်ခိုင်းလို့ ငါ့သားပြုတ်ကျပြီးသေရတာ"

"ငါ့သားကိုသတ်တာ မင်း၊ မင်းငါ့သားကိုသတ်တာ၊ မင်းက လူသတ်ကောင်ပဲ မိုးဆက်"

"ဆရာ"

"အမယ်လေး သားရေ"

"ထိုက် ... သတိထားလေ ထိုက်"

ထိုက်သူစံ နောက်သို့လန်ကျသွားသဖြင့် မင်းမြတ်သွင် ဇနီးနှင့်သားငယ်ကို ရောပွေ့လိုက်၏။ ကံကြမ္မာရက်စက်ပုံက

အားလုံးအလဲအပြောင်းပြီ။ မျက်စိတစ်မှတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ
ပြောင်းလဲမှုအံ့မခန်းက ရင်တစ်ခုလုံးကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်သည့်အတိုင်း။

*

အခန်း (၂)

"မဟာရေ မဟာ"

ထုံးစံအတိုင်း စက်ဘီးကို အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်ပေမယ့်
ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပေ။

"မဟာ မဟာရေ"

သူ့အသံက မကြားနိုင်စရာ တိုးတိုးညက်ညက်လည်း မဟုတ်။ ခါတိုင်းဆို သူခေါ်လိုက်တာနှင့် မဟာက ပြေးထွက် လာပြီးသားပါ။ ဒီနေ့ဘာလို့ ထွက်မလာသေးပါလိမ့်ဟု မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကုပ်၍ စဉ်းစားရင်း ...

"မဟာ"

အသံကို ထပ်မြှင့်ပြီးခေါ်လိုက်တော့မှ လွယ်အိတ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲလှမတတ်ပုံစံနှင့် မဟာ မလှုပ်မချောက်ပုံစံနှင့် ထွက်လာ၏။

"ဒီလောက်အော်ပြီး ခေါ်နေတာကိုဟာ၊ ဘာလဲ ... မျက်နှာက ညိုပုပ်နေလို့ နေမကောင်းဘူး လား"

"ကောင်းပါတယ်"

"နေကောင်းရင် ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကစူပုပ်နေတာလဲ"

"ဒီနေ့ နင့်ဘာသာနင်ပဲ ကျောင်းကိုစက်ဘီးနဲ့ သွားတော့ စကြာ"

"ဟင် ... နင်ကရော မလိုက်ဘူးလား"

မဟာက လေးတွဲစွာခေါင်းခါလျက်...

"ငါ ငါ့ဘာသာပဲ ခြေကျင်လျှောက်သွားတော့မယ်"

"ဘာ"

"ကျောင်းနဲ့ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ငါ့ဘာသာပဲ သွားတော့မယ်"

"မဟာ"

စကြာ ဒေါသထွက်စွာနှင့် စက်ဘီးပေါ်ကနေ ခြေထောက်ထားရာမှ ဆင်းလိုက်၏။ မဟာ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ စကြာနဲ့ မဟာဆိုတာ မူကြိုတတ်ကတည်းက အတူတူ။ ခြံချင်းကပ် သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဘယ်သူ့အိမ်ကပဲ ကျောင်းလိုက်ပို့ပို့ အတူတူပဲလေ။ မနှစ်က ငါးတန်းတက်တော့မှ စက်ဘီးပဲပေးပါလို့ စကြာပူဆာလို့ ဒက်ဒီဝယ်ပေးခဲ့တာ၊ စက်ဘီးရကတည်းက...

စကြာနဲ့ မဟာ စက်ဘီးတစ်စီးမှာ နှစ်ယောက်အတူစီးပြီးကျောင်းတက်ခဲ့တာ ဒီနှစ်ဆို ခြောက်တန်းရောက်ပြီ။ မနှစ်ကကတည်းက လူကြီးတွေကို ဒုက္ခမပေးတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာ ခုမှ ဘာထဖြစ်တာလဲ။

"နင် သွားတော့ စကြာ"

"မဟာ ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ငါကမဖြစ်ပါဘူး စကြာရယ်၊ နင်သာ နင့်ဒက်ဒီမြင်ရင်အဆူခံရမှာ "

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"နင်တို့ အိမ်နဲ့ တို့ အိမ်က အရင်လိုမဟုတ်ကြတော့ဘူးဆိုတာ နင်သိရဲ့ သားနဲ့ စကြာ၊ ဟို ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်တွေက ဝဠာနာရေးကိစ္စရှိနေလို့ ဘာမှ မပြောဖြစ်သေးပေမယ့် အခု နင်တို့ အိမ်က တင်းမာ နေပြီ"

"သူတို့ ဘာသာ တင်းကြမာကြတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုလဲ"

"ဆိုတာပေါ့ စကြာ၊ နင်က ဝဠာအစ်ကို၊ ငါကမိုးဆက်အစ်မလေ၊ နင့်မိဘတွေက မိုးဆက် ဝဠာကို သတ်တာလို့ တစ်ယူသန်စွဲနေကြတာ"

"ကျွတ်"

"အခုဆိုနင့်ဒက်ဒီက ငါ့ဖေဖေကို မန်နေဂျာရာထူးကလည်း ဖြုတ်လိုက်ပြီ၊ နင်တို့ နဲ့ တို့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးတဲ့ "

စကြာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့မသိလို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးဆက်ကို ဒက်ဒီ မားကြိမ်းကြိမ်းနေတာလေ ။ မိုးဆက်တက်ခိုင်းလို့ ဝဠာ မာလကာပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီးသေတာတဲ့ ၊ မာမိတစ်ယောက်လည်း ဝဠာစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ။

စကြာ သူ့ညီလေးသေဆုံးခြင်းအတွက် မနာကြည်းတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးမို့ ကလေးအတွေးနှင့် သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာလေ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားတဲ့ ဝဠာက ပြန်ရှင်လာ တော့မှာ မှ မဟုတ်တာ ။ မဟာကိုခင်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဘယ်လိုဖြစ်တတ်ဦးမှာ လဲ။

"ဒက်ဒီ ဘာပဲပြောပြော ငါကတော့နင့်ကို မခေါ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး မဟာ"

"ငါကတော့ရှောင်ရလိမ့်မယ်"

"ဘာ"

"နင်သွားတော့ စကြာ"

"နင်မပါဘဲ ငါမသွားဘူး"

"ငါကလည်း နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး"

"မဟာ"

"ဖေဖေကလည်း ငါ့ကိုမှာ ထားတယ်၊ နင်နဲ့ အတူ မလိုက်တော့တာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ "

"မဟုတ်တာဟာ၊ ဒက်ဒီနဲ့ အဆင်မပြေတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲဟ"

"နင်က ဦးမင်းမြတ်သွင်ရဲ့ သားပဲလေ"

"မဟာ ရာ"

စကြာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းကိုသာဖိကုတ်လိုက်၏။

"မင်းစကြာထက်"

"ဟင်"

နာမည်ကို ပြည့်စုံအောင်အခေါ်ခံလိုက်ရခြင်းအတွက် စကြာကျောပင်ကော့မိသွားသည် လား မသိ။ သူတို့ ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် လျှောက်လာနေသော ဦးမင်းမြတ်သွင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက မီးကွင်းမီးလျှပ်များပမာ။

"ဒက်ဒီ"

"မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မင်းစကြာထက်"

"ဟို...သား မဟာကို ကျောင်းသွားဖို့ လာခေါ်တာပါ ဒက်ဒီ

"ခေါ်စရာမလိုဘူး"

"ဗျာ"

"ဒီမှာ သား"

"ဒက်ဒီ"

"ဒီလို လူသတ်ကောင်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ မင်း ဘာမှ ပတ်သက်စရာမလိုဘူးကွ၊ မင်းညီသေထားတာ လောလောလတ်လတ် ပူပူနွေးနွေးပဲရှိသေးတာ၊ မင်းမှာ အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးလား၊ မင်းညီကို သတ်တာသူ့မောင်ကွ"

"ဦးမင်း...အဲဒီလို မစွပ်စွဲပါနဲ့ "

"ဘာ"

မဆီမဆိုင် ကိုယ့်မောင်လေးကိုပဲ တရားခံစွပ်စွဲနေတော့ အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ မခံချင် စိတ်နှင့် မာနတို့ ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် ၊ လူကြီးကိုမရှိမသေလုပ်ရာ ရောက်လျှင်လည်း မတတ်နိုင်။

မောင်လေးမှာ လည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး အကြောက်လွန်ကာစကားပင် မပြောဘဲ နေမကောင်းဖြစ် နေတာ အခုထိ မက်ဒစ်ကဲလ်ချက်ခ်ကပ် လုပ်နေရတုန်းပါပဲ။

သစ်ပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျသေတာ မောင်လေးသတ်တာဖြစ်မလားဆိုတဲ့ အတွေးက ရှိပြီးသားမို့...

"ဝဠာက သူ့ဘာသာ မာလကာပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျသေတာ၊ မိုးဆက်တွန်းချတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါကို မိုးဆက်သတ်တာလို့ မပြောပါနဲ့ "

"ဟ...နှင့်မောင်တက်ခိုင်းလို့ ငါ့သားတက်တာလေ"

"မိုးဆက်တက်ခိုင်းတာကို ဦးမင်းကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ကြားခဲ့လို့ လား"

"နှင်ကတ်တီးကတ်ဖဲ့လိုက်မမေးနဲ့၊ ဟေ့ကောင် စကြာ"

"ဗျာ"

စကြာ ဖခင်ကိုလည်း ပြန်မပြောရဲ၊ မဟာကိုလည်း နောက်ဆံတင်း
နေသည်။ ။

"မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ဒီကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝပတ်သက်စရာမလိုဘူး၊
လာစမ်း"

"ဒက်ဒီ"

"ပြန်မပြောနဲ့၊ လာဆိုလာစမ်း"

မဟာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူတို့ နာကြည်းတတ်သ
လို မဟာမှာ လည်း နာကြည်းတတ်ခြင်းများ နှင့်လက်ထိလက်ရောက်မ
ဟုတ်ဘဲနဲ့ လူသတ်တရားခံအမည်တပ်ပြီးအသားလွတ်အစော်ကားခံနေ
ရတာလောက် ရင်နာစရာကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။

အခန်း (၃)

အစတုန်းကတော့ မချမ်းသာသည့်တိုင် ဦးငွေတိုးတို့ မိသားစုဘဝ လေးမှာ သာယာစိုပြည်မှုတွေ အတိနှင့်ပါ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာရာထူးနှင့် ရတဲ့ ငွေလေးကို ချွေတာသုံးစွဲကြရင်း ရသမျှနှင့်ရောင့်ရဲ ကာ ဘဝကိုပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသူတွေ။

အခု သားငယ်မိုးဆက်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးမင်းမြတ်သွင်က မကျေနပ်ပုဒ်မတပ်ပြီး ဦးငွေတိုးကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီလေ။ ဒီလိုမန်နေဂျာရာထူးမပြောနှင့် သာမန်ဝန်ထမ်းရာထူး ထပ်ရဖို့ ပင်လောလော ဆယ်အဖို့ မှာ မလွယ်ပေ။

ဘယ်လိုတွေကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေသလဲမသိအောင် မိုးဆက်ကလည်း ကျန်းမာရေးချူချာ လွန်းလို့ ဆေးကုပေးရတာ ငွေတွေသောက်သောက်လဲအောင်ကုန်လှပြီ။

မြေနိမ့်ရာလှုံစိုက်...တဲ့ ။

ဒီစကားဟာ သူတို့ အတွက် ထဲထဲဝင်ဝင်ဖြစ်နေပြီး ဒုက္ခတွေသာ ထပ်ထပ်လာ၍ ဦးငွေတိုး တစ်ယောက် စိတ်ထောင်းတော့ကိုယ်ကြေ၊ Taxi မောင်းပြီးပိုက်ဆံရှာခါမှ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့

ဘူးလေးရာဖရုံဆင့်ဖြစ်ပြီပေါ့။

လူကဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကားရဲ့ ပျက်စီးမှုအတွက် လျော်လိုက်ရတာ အိမ်ကိုပင်ပေါင်လိုက် ရပြီလေ။

"ကိုတိုး"

"...."

"ကိုတိုး"

"ဟင် ဪ... ဖြူ"

"အဲဒီလောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ကိုတိုးရယ်၊ ပစ္စည်းဆိုတာ သင်္ဘောပေါ်ပေါ့၊ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာပဲပေါ့၊ ဒီလိုပဲကြုံရာကျပန်း ဝန်မျှထမ်းဖို့ ဖြူမှာ လည်း တာဝန်ရှိပါတယ်"

"မဟုတ်တာ ဖြူရယ်... ကိုယ်ကဒီအိမ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအိမ်ထောင်ဦးစီးပါ၊ ကိုယ်တာဝန်ကျေ ချင်တယ်"

"မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်ကိုတိုး၊ မောင်ကတစ်ထမ်း မနိုင်တဲ့ အခါ မျိုးဆို မယ်ကတစ်ရွက်ထက်ပိုပြီး ဝင်မျှထမ်းသင့်ထမ်းရမယ်လေ၊ သားနဲ့ သမီးရဲ့ ရှေးရေးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါတွေ့ဒါပေါ့ကွာ"

"ဖြူတတ်တဲ့ စက်ချုပ်ပညာနဲ့ ဖြူတစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရှာပါရစေ ကိုတိုးရယ်...နော်"

"ဖြူရယ်"

ကိုငွေတိုး ချစ်ဇနီး၏ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် မျက်ရည်ဝေ့မိ

၏။ အကြောင်းတရား ကြောင့် အကျိုးတရားတွေဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်းမှ မင်းမြတ်သွင်ကစပြီး သူတို့ ဘဝကို အညွန့်ချိုးခဲ့ တာ။

ဒီလိုဖြစ်ရတာ သားကြောင့်လို့ သားကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မရသည့်ကိစ္စလေ။

ဆရာရယ်လို့ လေးစားယုံကြည်ခဲ့သမျှ သူတို့ သားအတွက် ရူးသွပ်မှုက တစ်ဖက်စွန်းကိုရောက်နေခဲ့ပြီ၊ တကယ်ဆို ကလေးချင်းအတူကစားနေရာကနေ ကံဆိုးသူကမှ ရွေးပြီးမာလကာပင် ပေါ်တက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဦးရှင်ကြီးလို့ အများ ခေါ်ကြတဲ့ မောင်ရှင်တောင် ကံဆိုးလာတော့ ရေထဲပစ်ချခံရလို့ ဘယ်နှခါ ပဲ မဲနှိုက်နှိုက်သူပဲမဲကျသူဖြစ်ခဲ့ရသေးတာပဲ။

အခု...ဝဠာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။

သားကသူ့ကို တွန်းချပစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ တကယ်လို့ သားမှာ အပြစ်ရှိရင် ဥပဒေလက် ပိုက်ကြည့်နေမတဲ့ လား။ ဒါကို ကိုယ့်သားသတ်ပါတယ်ဆိုပြီး မာန်စွယ်ရိုးနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရတာ သူတို့ မိသားစုဘဝမှာ မရှုမလှ။

"ကိုတိုး"

"ဟင်"

"ဟိုလေ...အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ အတွက်"

"အင်း"

"ဖြူ ဖြူရဲ့ နားကပ်ကလေးကို ရောင်းမလို့ အဲဒါ"

"တော်တော့ ဖြူ "

လေသံကမာဆတ်ဆတ်ရယ်ပါ။ မာဆိုဖြူနားကပ်ကလေးက အိမ်
ထောင်ဦးပစ္စည်းလေးလေ။

"မင်းရောကိုယ်ရော အဲဒီနားကပ်လေးကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးပြီး
ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ ဒီနားကပ်ကို မင်းလုံးဝရော
င်းစရာမလိုဘူး၊ ငါ့မှာ ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ရှိနေသရွေ့ငါသားသမီး
တွေကို ငါရှာကျွေးနိုင်တယ်"

"အခုလောလောဆယ်ပဲ ရှိတာထိုင်စားနေလို့ ကုန်နေပြီလေ"

"ဟ...စီးပွားရေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ နဲ့မှုတ်သလို ပူလိုက်ပိန်လိုက်ရှိတဲ့ အ
ခါရှိမှာ ပေါ့"

"ကျွန်မသဘောကတော့ ထပ်ပူမလာရင်နေပါစေ၊ ပိန်မသွားရေးကို
ပဲ ဂရုစိုက်လှုပ်ရှားရမယ် ကိုတိုး"

ကိုငွေတိုး စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါလိုက်သည် ။ အရင်ကသိပ်ချစ်ပြီး သ
င့်မြတ်ကြတဲ့ လင်မယားမို့ စီးပွားရေးအဆင်မပြေမှ ကတောက်ကဆလ
ည်း မဖြစ်ချင်။

"အဆင်မပြေလို့ စီးပွားကျတာကို ဘောလုံးလို လေထိုးသွင်းလို့ ပြန်
တင်းလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမရယ်၊ လူတွေ ကံဆိုး လာပြီဆိုရင် ငှက်
ပျောပင်စိုက်တာတောင် ဗုဒ္ဓသာသနာပင်ဖြစ်တယ်ဆိုလား ပဲ၊ ရေသော
က်ရင်းလည်း လည်ချောင်းနင်တတ်တယ်တဲ့ "

"ဒီမှာ ကိုတိုး"

"ဟင်"

"လက္ခဏာဆရာက တစ်နေ့မင်းထီးဖြူဆောင်းရမယ်ဆိုလို့ ကံကိုယုံပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နေတဲ့ သူလို သေခါနီးမှ ရှင်ဘုရင်ကသနားလို့ ထီးဖြူမိုးပေးတာကိုခံရပြီး ထီးဖြူဆောင်းသေရတာမျိုး ကျွန်မအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မိုးကြိုးပစ်တာကို ထန်းလက်နဲ့ ကာပြီး ယတြာ ချေသင့်ချေရမှာပဲ"

"မင်းဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဖြူ"

"ကံကိုချည်းပဲ ပုံချမနေချင်တာကို ပြောတာပါ"

"ကိုယ်ကလည်း ကံကိုချည်းပဲ အပြစ်ပုံမချသလို အားလည်း မကိုးပါဘူး ဖြူရယ်၊ ဒီချိန်မှာ လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ရမှာ"

လင်မယားနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ်မှာပဲ မဟာကျောင်းက နေပြန်လာသည်။

မိဘနှစ်ပါးကို ကလူ၏ သို့ မြူ၏ သို့နှင့် နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရဘဲ အပေါ်ထပ်တက်ရန်သာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဘဝအခြေအနေကြောင့် သမီးလေးရှက်ရွံ့အားငယ်နေသလားဆိုတဲ့ စိတ်က ချက်ချင်းပင် မိဘနှစ်ပါး၏ ရင်ကို နှိပ်စက်၏။

"သမီးကြီး"

ဒေါ်ပန်းပွင့်ဖြူခေါ်လိုက်မှ လှည့်ကြည့်လေလျှင်..

"ဒီကို ခဏလာပါဦး သမီးကြီး"

ပြန်လှည့် လာပြီး မိဘနှစ်ပါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည့်တိုင် ခေါင်းကိုခွံ
ထားသည်။ ။

"သမီးကြီး"

"ရှင်"

မိဘဆိုတာ သားသမီးမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်
နေသူတွေမို့ မဟာ မျက်နှာညိုပြီး မသာမကြည်ရှိနေတော့ ရင်ထဲမှာ
သောကဇွေရာသီရောက်ကုန်ကြ၏။

"သမီးကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ မျက်နှာမကောင်းတာသိသာနေတာပဲ၊
ဖေဖေ့ကိုမှန်မှန် ပြောစမ်း...သမီးဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ညာတာကို ဖေဖေ
မကြိုက်ဘူးနော်"

မဟာထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ပေ။

"သမီးကြီး"

ငုံ့နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို မရမက လိုက်ကြည့်တော့ ပိုငုံ့သွားတာကို
စိတ်မရှည်စွာနှင့်...

"မော့စမ်း မျက်နှာ"

သမီးမျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ယူပြီးမော့လိုက်ပြီးမှ ကို
ငွေတိုး နောင်တရမိသွား သည် ။

"သမီးကြီး"

ခပ်ထူထူကွက်ထားလို့ ကျောင်းဆင်းသည့်တိုင် မပျက်တတ်သည့်

ပါးကွက်တွေပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်သွယ်။ သူ့ဆွဲမော့လိုက်
တော့ ငိုချင်လျက်လက်တို့ ဖြစ်ကာ မျက်ဝန်းပြာတို့ ၌ မျက်ရည်တွေထပ်
ဝေ့ကာ လျှံတက်လာ၏။

"သမီးကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဖေဖေ့ကိုပြောစမ်း"

"သမီး ပြော လိုက်လေ"

မဟာကခေါင်းခါလေလျှင်...

"ငါ့ကိုဒေါသဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့ နော် မိုးမဟာ၊ နင်ဘာဖြစ်လာတာ
လဲ ငါ့ကိုပြော"

"မေးနေတာ ဖြေ လိုက်လေ သမီးကြီးရဲ့ ၊ တော်ကြာ
ညည်းအဖေဒေါသဖြစ်ပြီးရိုက်လို့ အသားနာဦးမယ်"

မိခင်ပြောမှ ပဲ မဟာနှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ခနဲ မဲ့ခနဲ ဖြစ်ခြင်းနှင့်အ
တူ လှုပ် လာပြီး...

"ဖေဖေ"

"အင်း...ပြော"

"ကျောင်းမှာ စူးရှမြင့်မိုရ်ကပြောတယ်"

"စူးရှမြင့်မိုရ်ကဘာပြောလဲ"

"သမီးတို့ အိမ်က သူ့မိဘတွေဆီမှာ ပေါင်ထားတာတဲ့ ၊ မယုံရင်ကြ
ည့် မရွေးနိုင်လို့ မကြာခင် သမီးတို့ မိသားစု ဒီအိမ်ပေါ်ကနေဆင်းပေးရ
မှာ လို့ သူငယ်ချင်းတွေကို လျှောက်ပြောနေတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေက အ
ခုသမီးကို မခေါ်ကြတော့ဘူး ဖေဖေရဲ့ "

"ဟာကွာ"

"အို...အဲဒီကောင်မလေးက သူများ အညွန့်ကိုချိုးပြီးအဲဒီလိုပြောစရာ လား၊ ကလေးက ကလေးလိုမနေဘဲ စပ်စပ်စုစုနဲ့ ... တွေ့ဦးမယ် ငါနဲ့ "

"ဖြူ"

မိန်းမဆိုတာ အူတိုစိတ်ဆတ်တဲ့ မျိုးမို့ ပန်းပွင့်ဖြူကရောကျောက်စိုင် ကျောက်သားကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒေါသနှင့်ထရပ်လိုက်စဉ် ကိုငွေတိုးက လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားကာ...

"စိတ်ကိုလျှော့လိုက်စမ်းပါ ဖြူရယ်"

"ဘာ... စိတ်လျှော့ရမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ကိုငွေတိုးရဲ့ အကြည့်တွေကရီဝေဝေ၊ သက်ပြင်းကိုခပ်လေးလေးချ ချုံ ...

"သစ်တုံးကျောက်တုံးတွေပိရင်သာ လူသေတာ၊ စကားလုံးပိသေတဲ့ မသာ မရှိပါဘူး မိန်းမရယ်၊ သည်းခံခြင်းဆိုတာ အောင်နိုင်ခြင်းအစစ်ပါ ကွာ"

"အလိုတော်...အစက ကျွန်မယူထားတာမှဆိုးလား မှတ်ပါတယ်၊ ခု တော့ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲဖြစ်နေပါရောလား"

ကြိုက်သလိုသာပြောတော့၊ ကံငယ် လာပြီဆိုရင် ရေသောက်တာ တောင် အရိုးနင်တတ်တယ် ဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက်ဘုရားထူးပြီး ခြေဖမိုးကိုဦးခိုက်ရင် ဦးခိုက်ရပါစေတော့လေ။